

Beste Hans, lieve Joke, waarde familieleden en geachte overige aanwezigen:

De reden dat men mij vandaag heeft uitgenodigd om voor U een college over vis te verzorgen is driedig. Ten eerste hengelde de aanstaande pensionaris naar iets anders dan toespraken over zijn actieve Philips' loopbaan en ten tweede ben ik expert op vis-gebied, al moet ik wel erkennen dat er een vis-luchtje aan mijn professoraat zit. De derde, en voornaamste, reden is echter dat men alom het Nat. Lab. ziet als een kweekvijver voor toekomstige grote Philips' vissen. In die vijver was Hans misschien maar een klein visje, maar wel eentje die school gemaakt heeft zoals ik later zal uitleggen. Ter in- en af-leiding echter eerst wat beschouwingen over vis in het algemeen.

Al het leven is ontstaan in zee. Oude fossielen (en ik heb het nu niet over de Groepsraad) tonen aan dat de haai er al miljoenen jaren identiek uit ziet. De eerste bewust bewegende bewoners van onze planeet waren vissen! Toen die minder het land aan land kregen ontstonden de landdieren pas. Het genetische oer-materiaal vind je, bijvoorbeeld, nog steeds terug in de wezenloze blik en geopende mond van het domme blondje. Verder waren de eerste mens-achtigen zeker vissers, want jagen ontstond pas na de uitvinding van de klok. Dit is weerspiegeld in ons taalgebruik en zeker niet alleen in visserslatijn! Er is idiomatisch niets mis met de zin: "Het vinnige viswijf beging een pekelzonde toen zij een snoekduik maakte naar een brasem waarop zij eerder een sardine-blik wierp." Ook in de Christelijke geloofsbeleving speelt vis een voorname rol. Hét symbool voor Jezus is de gestyleerde vis, twee gebogen lijnen die elkaar raken aan een kant, de kop, en doorsnijden aan de andere zijde, de staart. Denk verder ook eens aan het traditionele vrijdag menu! En zo ben ik toch weer bij eetgewoontes aangeland.

Is het U wel eens opgevallen dat er twee soorten mensen bestaan? Er is geen tussenweg, men is hetzij vis-liefhebber hetzij vis-hater. De lekkerbek smakt met de tong als hij denkt aan een schelvis-levertje (het enige eetbare vissen orgaan trouwens, want wie lust er nu een schar-niertje!). De ware ichtofiel rookt graag vis, maar wordt nooit "high" van een vis-stickie. De ichtofoob daarentegen schuwt schubben als de schurft en ziet in een tong-strelende wijting een bar-baarse perversiteit. De etter zweert dat octopus smeriger is dan oorboter. Zijn argumenten zijn niet zuiver op de graat. Zijn stelling, dat alle vis altijd hetzelfde stinkt, is bewijsbaar onjuist. Immers, menige pot vist uit een pot vis met potvis feilloos die ene geurende mossel van heur lief.

U merkt wel dat ik ietwat om de hete bouillabaisse heendraai maar ik kan er niet omheen en moet tenslotte toch terugkomen op het Nat. Lab. U zult het met mij eens zijn dat de rol daarvan als kweekvijver ernstig onder druk is komen te staan om uiteenlopende redenen. Gelijktijdig is het namelijk zowel belaagd door overbevissing vanuit de PD's, wat gepaard ging aan vervuiling met PCI's, alsmede de introductie van roofvissen. Maar het ergste is wel de geestelijke verdroging van de afgelopen jaren die grote delen van die vijver in een modderpoel heeft veranderd waarin nog slechts het gekwaak van vette padden te horen valt. Op andere plaatsen is het water

zo ondiep geworden dat slechts platvis daar kan overleven. Steeds meer hogere levensvormen moeten het visloodje leggen. Minstens even erg is dat het, nog door Prof. Holst persoonlijk geknoopte, leefnet waarbinnen wij hier konden gedijen gescheurd is. Daardoor kon ontwikkeling vermomd als onderzoek naar binnen zwemmen. En dit alles alleen maar omdat men elders vreesde achter het net te vissen!

Pogingen om het tij te keren, middels het vangen en uitzetten van verse, jonge, goudvissen, die gepaaid werden met levendig aas, zijn onvoldoende aangeslagen. Het lukte weliswaar om er enkele aan de haak te slaan, maar met de onvermijdelijke bijvangst kwamen er veel te veel kwallen mee. Omdat het gevoerde beleid hom noch kuit leek, had de directie hieraan een te zware dobber en zo belandde men van de wal in de sloot. Tevens was men, van hogerhand, niet bereid een spierinkje uit te werpen om een kabeljauw te vangen. Boonstra had dus toch gelijk toen hij opmerkte dat "vis begint te rotten aan de kop".

Het enige streepje kunstlicht in onze door simulatie-draadalg verstikte vijver is te verwachten van de zelfreinigende werking van het VIS-college. Daarvan was Hans Brink lang een vooraanstaand lid (en dat zonder VIAGRA pil!). Hij hielp ons door de identiteitscrisis toen wij bot deden en het publiek dat dol-fijn bleek te vinden. Hans was er bij toen de VIS, met vertrokken bek tegen de stroom inzwemmend, de continuïteit probeerde veilig te stellen. Vooral dankzij de door hem geregelde bijvoeding behield de VIS het kritisch gewicht. Dat daarbij nooit uit het oog verloren werd dat vis moet zwemmen, spreekt voor zichzelf. Inderdaad: de VIS werd duur betaald ..... maar door **wie** is **ons** altijd onduidelijk gebleven. Dankbaar waren en zijn wij, Hans, voor jouw nimmer aflatende ondersteuning in deze. Wij zullen nog heel wat traan laten.

Nu is de tijd voor jou gekomen, Hans, om de plek te verlaten waar jij je altijd als een vis in het water gevoeld hebt, en recentelijk helaas ook nog even als een vis op het droge. Wat je nu rest is de mooiste fase van je leven, al overleef je deze periode natuurlijk niet. Gebruik die tijd net zo goed als je hier hebt gedaan opdat je, als je straks vis-à-vis met Petrus, die zelf ook visser was, komt te staan, kunt zeggen:

"Ik heb meer gevangen dan ik verdiende, want ik heb ze allemaal beet gehad!"

Peer Zalm
10-12-1998